

til afsoning sammen med andre kategorier af indsatte, herunder fængselsdømte. Bestemmelsen herom opfattes af Kriminalforsorgen således, at den ikke udelukker anbringelse sammen med fængselsdømte, når den, der er idømt hæfte, giver sit samtykke til sådan anbringelse. Dette er udtrykkeligt anført på den blanket, ved hvilken de hæftedømte tilsiges til at møde til strafudståelse. De hæftedømte har endvidere ret til at skaffe sig anden forplejning end fangekosten og til inden for rimelige grænser at skaffe sig ting til personlig brug eller til udstyr til cellen. De har ret til selv at skaffe sig arbejde; gøres der ikke brug af denne ret, skal anvisning af arbejde til den dømte ske med »et under hensyn til hans dannelsestrin og livsstilling passende arbejde«.

Det skal tilføjes, at de fængselsdømte i nogle henseender har en fortrinsstilling frem for de hæftedømte, idet de kan løslades på prøve og opnå udgang under straffuldbyrdelsen.

Der findes for tiden enkelte rene hæfteanstalter, men i øvrigt fuldbyrdes hæftestrafte som hovedregel i hæfteafdelinger i de åbne fængsler eller i arresthusene (Københavns fængsler).

De fleste af de begunstigelser, der oprindeligt var tiltænkt de hæftedømte, er efterhånden blevet udstrakt til at gælde også for personer idømt fængselsstraf. Der er i dag kun få og praktisk mindre væsentlige forskelle mellem hæftestrafte og korte fængselsstraffe med hensyn til de rettigheder, der tilkommer de dømte, og med hensyn til de forhold, hvorunder straffene i øvrigt fuldbyrdes. Der er langt større forskel i fuldbyrdelsesformen mellem åbent fængsel, lukket fængsel og arresthus end mellem hæftestraf og fængselsstraf.«

Spørgsmålet om hæftestrafens afskaffelse indgår nu i de igangværende overvejelser i Straffelovrådet om udformningen af en lov om fuldbyrdelse af straf m.v.

Når Straffelovrådets overvejelser er afsluttet, vil der så ledes i forbindelse med udformningen af den pågældende lov blive lejlighed til at tage stilling til spørgsmålet om en eventuel afskaffelse af strafformen hæfte.

Spm. nr. S 2831

Til sundhedsministeren (3/7 96) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse udviklingen i lovregler og samrådspraksis de sidste 20 år vedrørende de øvre grænser for legal abort?«

Begrundelse

Spørgsmålet stilles til afklaring af lovgivningens grænser.

Svar (19/7 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg har anmodet Justitsministeriet, hvorunder loven om svangerskabsafbrydelse henhører, om en udtalelse.

Justitsministeriet har oplyst, at lov om svangerskabsafbrydelse trådte i kraft den 1. oktober 1973. Loven er siden blevet ændret flere gange. Der er ikke i loven fastsat en øvre grænse for foretagelse af abort.

Ifølge lovens § 1 har enhver kvinde indtil 12. svangerskabsuge ret til at få svangerskabet afbrudt, og efter 12. uge kan dette uden særlig tilladelse ske, hvis indgrebet er nødvendigt for at afværge fare for kvindens liv eller helbred, jf. lovens § 2. Efter lovens § 3 kan en kvinde endvidere efter udløbet af 12. svangerskabsuge få tilladelse til svangerskabsafbrydelse, hvis nogle nærmere opregnede betingelser foreligger. Sådanne tilladelser gives af amtskommunale samråd med klageadgang til Ankenævnet i sager om svangerskabsafbrydelse og sterilisation.

Ankenævnet har til belysning af den talmæssige udvikling i sager om tilladelse efter lovens § 3 foretaget en opgørelse af antallet af ansøgninger, tilladelser og afslag for årene 1986-95. Jeg har sendt kopi af disse statistiske oplysninger til spørgeren.

Justitsministeriet oplyser endvidere, at ankenævnet har anmodet samrådene om til ankenævnet at indsende alle sager, hvor der i 1995 blev meddelt tilladelse til svangerskabsafbrydelse i 21. uge eller senere. Ankenævnet vil på dette grundlag udarbejde en redegørelse for karakteren af disse sager.